

Jirka „Prcas“ Slavík verze pro čtečky

Přes den virtuóz na laně, večer s bendžem či s kytarou v ruce. Jestli je někdo doma, ale opravdu doma ve skalách, pak je to **Jirka Slavík** nebo taky **Prcak, Prcas**. Věčně usměvavý týpek s rozvlátnými vlasy, který ze skal NIKDY nechodí neunaven a který není NIKDY po celodenním lezení na večírek nepřipraven. A věřte, že ve skalách se mu dá těžko stíhat. Laťka je vysoká, desítečka sem, desítečka tam, provýstupy vzdušného stylu, zdravý životní styl, vegetarián... A takto už 45 lezeckých let.

Přes týden jeho milovaný Panteon po práci, přes víkend teď většinou Labské údolí. A i když ho minulý rok potkala tvrdá zkouška v podobě těžkého úrazu, který se mu stal právě na Panteonu, zůstává pozitivně naladěný a já vím, že příští rok zas nějaká ta desítečka padne!

Jirku jsem odchytila, kde jinde než ve skalách při společném lezení, slunce svítilo a atmosféra byla jako vždy báječná...

Tuším, že se ti lezení připletlo do života hodně brzy. Kdy to přesně bylo?

No, definice mého začátku je taková, že jsem lyžoval už jako prcek a lyžoval jsem s lidmi, kteří byli u horské služby. Ti si každoročně měli odčárkovat jednou za rok lezení. Prvního května 1970 mě oslovil v prvomájovém průvodu jeden horský služebník, zda bych s ním nešel lézt. „Rád bych, ale musíš se zeptat mojí mámy, to není jen tak,“ já na něho. Zeptal se a už odpoledne jsme spolu lezli na Mosteckém Špičáku.

Takže ty pocházíš z Mostecka? První lezecké začátky tedy proběhly na Bořni a nedalekém okolí.

Přesně tak, vlastně tam jsem už hned další den po prvním kontaktu se skálou pokračoval v lezecké kariéře. Vylezli jsme trojku na Skautskou věž, pak čtyřku na Biskupskou stolicí – to byl celý potenciál naší nedělní seance a první lezecké metry.

Jsi kovaný pískovcový lezec. Jak proběhl přesun z Bořně na písek?

To proběhlo velice rychle, protože Honza Průcha, který spunktoval můj lezecký život, oslovil mou maminku a řekl jí, že příští týden jedeme do Tisý – na úplně jinou skálu než je Bořeň

a že zůstaneme také přes noc. Jako první jsme tam lezli komín za III na Trojitou věž, pak jsme lezli VI na Krejčíka a třetí moje cesta už byla na S'atého Majora za VII přes tři kruhy. Tu už jsem vyváděl. Takže se to tam štosovalo v hodně rychlém duchu a s tím souviselo i mé první ochutnání malého t'apíčka žaludečního likéru značky Praděd. Průcha mě tímto za můj prvolezecký výkon odměnil.

„Oslnil učitelky, já dostal volno a jelo se lézt.“

Z mládí je také přezdívka Prcek? Nejsi zas takový prcek.

Byl jsem ve třinácti letech hodně malý. Přezdívka mi pak zůstala.

Jestli je někdo příkladný lezecký technik, tak jsi to rozhodně ty. Lezecký pohyb jsi měl odjakživa v sobě?

Díky moc. Ale to nedokážu úplně posoudit, protože jsem byl lyžař. Tedy silná stehna, silné břicho a úplně jiné proporce. Sílu jsem měl spíš specifickou, která pro lezení nebyla použitelná. Lezení je spíš o aerobním pohybu. Dispozice jsem k tomu vůbec neměl. V lyžování jsem se dostal mezi žáky i do mezinárodního manšaftu – asi v patnácti letech. Pak jsem se na něj kvůli lezení vybodl a nestál jsem 35 let na lyžích! Myslím si, že jsou to dva úplně odlišné sporty. Co mají společného, je pobyt na horách.

Kdy si začal dělat své první prvovýstupy? Pamatuji si z Ostrova Čarodějů (dokumentární film o lezení na písku z

roku 1992, pozn. editora), jak Karel Bělina vypráví, že tě tahal už ve 13 letech ze školy, abyste spolu mohli kutat nové směry...

Ano, to byly velice zajímavé historky nejen pro žáka základní školy, ale i pro mé učitele. Karel mě odchytil v Tisý při lezení s Honzou Průchou. Karel Bělina je známý tím, že vždy odloví nějakého mlad'áka, který začíná lízt, vezme si ho pod křídla a začne divočárna. Byl také významný motorkář s podivnými motostroji. Auto bylo tenkrát ještě nedostupná záležitost a Karel pro mě jezdíval uprostřed vyučování do školy na motorce. Panu řediteli vysvětlil, o co mu jde, oslnil učitelky, já dostal volno a jelo se lézt.

Co na to maminka? Syn pubert'ák a skalní lezení? To se asi těžko vstřebává...

Vyrůstal jsem s maminkou a ta to vstřebávala v rámci možností. Byla radši, když se pohybuju s dospělými lidmi a nedělám bordel s mlad'ochy. Karel mi předal tu nejlepší možnou „prvovýstupářskou“ školu. Byl a je na prvovýstupy zkrátka expert. Jak v hledání směrů, tak v jejich prostupování...

A kde jste nejvíc cesty dělali?

Nejvíc určitě Tisá, Ostrov, Rájec, kde jsme okupovali spousty skalek, které nebyly ještě vyčerpány, což teď už neplatí.

Nevzbuzovat pocit „divno lidí“

Slyšela jsem historku, že jsi byl jeden z prvních lezců v ČR, který vyměnil kopačky za opravdové lezečky. Kde si k nim za hluboké totality přišel?

No, nevyměnil jsem kopačky, ale bačkory. Dostal jsem je od kamaráda emigranta Milana Sýkory. Byl jsem jediný, který v nich pravidelně lezl. Tedy třeba Joska Rybička už je taky měl, ale byl zvyklý na mechovku, kterou je také podrazil.

– placená inzerce –

Když prolistuju průvodce Tisá-Ostrov, u spousty prvovýstupů vidím tvé jméno a u cest z 80. let dokonce prvovýstupy v desátém stupni. To jste byli asi jedni z prvních, kteří dělali tak obtížné cesty v Tisý?

Bělina mě dostat do sféry dělaní prvovýstupů, ale po čase jsem začal lézt se svými vrstevníky. S Jirkou Součkem a spousty dalšími... Pak nás začal brát do východního Německa i Venca

Šírl, tedy do lokality Labských pískovců, kde nás směřoval zase jiným způsobem – spíš na saské sportovnější lezení. No a to vše se pak snoubilo do životního komplotu, který jsem následoval a podle toho také dělal prvovýstupy pak už i v těžších obtížnostech.

V Tisý jsme byli asi opravdu jedni z prvních, kteří posunuli klasu na IX a X. Když si vzpomenu, tak první desítku jsme udělali s Mírou Vlkem. Vlastně jedna z prvních byla cesta „Hu-hu Koktejl“ a „Evženova Amerika“ Xa pojmenována podle kamaráda Evžena, který emigroval do USA.

Tvé cesty na písku mají punc odvážného a vzdušného lezení. Odvíjely se tvé prvovýstupy od té doby?

Řekl bych, že se odvíjely od té doby. Tehdy jsme navštěvovali Labské údolí, Sasko, Hřensko. Autem se jezdilo sporadicky. Spíš jsme trempovali. Měli jsme ruksaky s lanem uvnitř, abychom nebudili pocit „divno“ lidí. V mém lezeckém životě jsem měl čtyři „prvovýstupácký“ návaly. Nejdříve s Bělinou. Pak na střídačku s někým na „čelbě“, ale nic výrazného. Pak jsem dělal cesty po vojně s Honzou Šimonem. Poté s Mírou Vlkem, což se odvíjelo v lokalitě Tisá, Rájec, kde jsme to dobře znali. S Mírou jsme udělali úžasné cesty a opět v gramážích lehce odvážných cest. Nebyly to vyloženě sportovky. Byly to cesty, které v sobě měly odvážné úseky, někdy větší, někdy menší. V podstatě na sportovní lezení se to začalo převalovat až později. Až po mé

nominaci mezi repre mančaft jsme při výjezdech ven ochutnali opravdu sportovní lezení. Vyjeli jsme poprvé do Francie, Frankenjury...

Dělal jsem cesty podle sebe. Jak jsem to cítil, tak jsem to lezl.

Záleželo ti při tvých prvovýstupech, aby se tvé cesty lezly?

Lidi mě v tomto příběhu nezajímali. Dělal jsem cesty podle sebe. Jak jsem to cítil, tak jsem to lezl. Parták se k tomu stavěl podobně. Kdo jak měl pocit, že to tak má být, tak to udělal. Vždycky jsme si stříhli, kdo dá kruh. Vlastně jsme si nikdy nenaplánovali, že takhle, takhle to bude. Vždycky se lezlo, a když to smrdělo fatalizmem, tak se dělalo něco proto, aby tomu tak nebylo.

Děláš cesty stále ve stejném duchu? Trend dělání cest, především v Labáku, je trochu příznivější pro více bojácné lezce...

Cesty dělám v současně době minimálně, takže ducha cesty neřeším. Trendu bych se přizpůsobil určitě, neboť jsem se dostal do let, kdy je dobré se trendu přizpůsobit.

Jakých tvých prvovýstupů si nejvíc považuješ?

Ty bláho, považuju si asi všechny. To je věc, která člověka dostává do vzpomínkové nálady, a když se nad tím zamyslím, tak každá cesta měla smysl. Nemyslím si, že by to bylo jinak.

Jmenuj přeci jenom několik cest, které tě dostávají do hodně vzpomínkové nálady...

Určitě cesty na Zrcadlo s kamarádem Špekem a třeba další cesty na Levém břehu. Například: „Vychytralý plán“ Xa na Baldrice, „Blýskání na lepší časy“ Xa a „La Belle et la Bete“ Xa na Zrcadlo, „Železná pláž“ Xa na Skříň, „Expo 92“ IXc, „Zahnutý stereo“ Xb na Monolit, „Guma Guar“ Xa Monolit...

Kde vlastně končí „Vychytralý plán“? Většina lezů to leze pouze k mailoně pod sokolíkem...

Cesta končí určitě na vršku – nad majlonou jsou další tři kruhy. Kdo to nedolézá, se ochuzuje se o dost silný zážitek!

Jsou cesty, který jsi udělal a už se do nich nikdy nevrátil?

No právě, že ne. Většinu cest, které jsem udělal, jsem také přelezl RP a zejména v těch těžších sférách. Především, když přišel ten sportovnější systém přelezů.

Maglajz a lehký závan fatálnosti

Jaká byla spolupráce při prvovýstupech se Špekem? Špek uznává klasické lezení bez magnézia, ale to vám nijak nebránilo udělat společně spousty vzdušných těžkých směrů v Labském údolí.

Přesně tak, nic nám nebránilo spolu udělat spousty vzdušných a krásných směrů.

Prý jste spolu chodili i bouldrovat. Špek je vášnivý bouldrista nebo sólista?

Špek je především vášnivý lezec.

Vracíš se za lezením ještě do sousedního Saska? Lezci ze Saska spíš, mám pocit, jezdí lézt k nám...

Jelikož jsem maglajzista, tak se tam nevracím. V mládí jsem tam lezl dostatek.

Jsi zastávce tradic?

Dle mého soudu jsou některé tradice zavádějící. Jak jde doba dál, tak v dnešní době si taky lidi nedokážou představit život bez počítačů, v lezení bez lezeček... Bernd Arnold lezl bos a lezl bos dlouho a těžké cesty, ale už to tak také nedělá. Samozřejmě je nyní starší pán, ale je to také vývoj. Technologie se zlepšuje, výbava zkvalitňuje a od toho se to vše odvíjí. Pokud se někdo chce vrátit k tradicionalismu, tak ať si sundá boty, naváže se na konopné lano a ať to řeší. Já se s tím nezabývám. Ať si to dělá, jak chce. Pořád je to o té hlavě, jak to kdo má postavený.

Lezení tě provází celým tvým životem. Dokážeš si představit, že bys lezecky nevyrostal na pískovci, ale třeba ve Frankenjuře?

Nevím, nikdy jsem nežil jinde, třeba ve Frankenjuře dělají cesty ze slanění, ale to není styl, kterým bych se chtěl ubírat.

Samozřejmě endorfiny v pískovcových cestách frčí. Z lezení se stává i forma sportu. Já to mám tak, celou tu sféru tohoto počínání, že lezení pro mě není jen sport, já to beru jako zábavu.

I když dusíš cestu, utvrzuješ se v tréninku, pak si ale jen řekneš, šlo to, nešlo to, třebaš to půjde příště. Je to hra, která mě provází celým životem.

Jak vidíš vývoj pískovcového lezení? Nebo vůbec dnešní přístup k lezení u mladých lezců.

Vzhledem k tomu, že se lezení vyvíjí, tak i v něm vznikají nové trendy, to znamená více lezců na skalách. Někdy řešíš na jedné skále 20 lidí, hledáš volné směry. Tudíž to nasvědčuje tomu, že lezení se už rovná lehké atletice a má nyní spousty pohledů.

Mám pocit, že noví prvovýstupci se pomalu navrací k odvážnějším směrům, možná proto, aby zamezili davům v pískovcových oblastech...

Je to asi možný. Ale spíš sportovci, kteří se vrací do pozic lehké fatálnosti v nových cestách, to tak cítí, a tak to tak dělají. Špek taky dělá takové cesty a ne každý si je lajzne vylézt. Kdo se do toho pustí, musí počítat s tím, že se může stát něco hodně neobvyklého. A pokud to dopadne dobře, tak si pak dá lezec pro příště hodně pozor, aby nešel do cesty bez rozmyslu. Při výběru dalších cest už pak víš, co od autora čekat. Je to hodně podobný paraglidingu. Přijdeš na kopec, kde lítá spousty lidí, ale to ještě neznamená, že můžeš létat taky.

Co si myslíš o dojišťování cest na pískovci?

Záleží to na mnoho okolnostech, proč se cesty dojišťují. Některé cesty by to třeba potřebovaly, ale to záleží na domluvě s autorem.

„Co takhle to rozdělit na velehory, střední hory a skály?“

V 90. letech jste s Bobuláčem vyrazili do USA. Velký výlet! Jaké to bylo? Byli jste na tamní lezení připraveni?

Ameriku jsme v 90. letech navštívili skoro na čtyři měsíce. Bylo to dáno tím, že se doma totálně změnila politická situace.

A jelikož jsme my nepolitici neměli úplně jasno, zda se ten komunismus opět nevrátí – byl tu hodně rozbujený, tak jsme zkrátka vyrazili s tím, že se nemusíme vrátit. Státy jsme pak objeli kolem dokola po oblastech, které jsme měli načteny z katalogů: New River Gorge, Tennessee Wall, Joshua Tree, Moab, Yosemite a zakončili jsme to v Shawangungs. Na lezení v Yosemitech jsme byli z Adršpachu myslím připraveni dobře.

Do čeho jste se v Yosemitech pustili?

Dva dny jsme lezli „Salathe Wall“. Pak „Sepearate Reality“ a „Phoenix“, což už byly skalkařské záležitosti.

Jezdil si v repre na expedice? Nebo jak to vlastně s celou repre tenkrát bylo? Ty jsi spíš tíhnul ke skalnímu lezení...

No, tenkrát žádná sportovní sekce nebyla. Bafuňáři, kteří tam fungovali, brali skalkaření jako přípravu do hor. Já jsem nebyl v žádném horolezeckém oddíle, což oni nevěděli a pořád mě zvali na různé akce. Dostal jsem se tak na západ a o to šlo. S Janem Šimonem jsme udělali několik svižných prvovýstupů v Alpách a bafuňáři byli rádi, že mladí vykazují výsledky. Občas se stalo,

že z mladých někdo odemigroval... Jednou jsem se rozhodl, že na svazu udělám inovaci a navrhl jsem jim, aby se lezení rozdělilo na lezení v horách, střední hory a skalky. Poslali mě do..., ale nápad později sdílelo více lidí. (Dnes se podle tohoto klíče uděluje výstup roku, pozn. ed.)

Jaké cesty jste v Alpách se Šimonem vylezli? Nebo jste v Alpách dělali také prvovýstupy?

Udělali jsme několik prvovýstupů. Pro mě velice zásadní byl ten na Petit Dru – „Diretissima severní stěny“, kterou jsme vylezli ve dnech 28.- 30. července v roce 1979 (5+, A1). Cesta byla zopakovaná až po 33 letech. V horních délkách nás překvapil sníh a museli jsme lezečky vyměnit za pohorky. Při prvovýstupu mi omrzl palec u levé nohy, o kterém vím doteď. A musím zkonstatovat to, že Honza Šimon byl úžasný parták na takovéto sportovní vyžití. Už není mezi námi. Zabil se v Himálajích. (V roce 1984 při sestupu z Dhaulágiri, pozn. ed.)

Desítky desítek

Jak na lezení trénuješ? Měl jsi nějaký tréninkový systém? Visy, shyby. Hodně také běháš... Co se ti osvědčilo a jak jste dřív vlastně trénovali, když umělých stěn nebylo?

Ve své podstatě jsem nikdy moc netrénoval, ale při jednom výletu jsem se seznámil s Patrikem Edlingerem, který mi poskytl jeho

tréninkový plán. Nechal jsem to přeložit a věnoval lezecké veřejnosti. Každý si z toho něco určitě vybral. Na mě to bylo moc složité a časově náročné. Raději jsem chodil běhat s činkami v ruce.

A na myšlenku sekce sportovního lezení jsi přišel právě v zahraničí?

Přesně tak to bylo. Byl očividný rozdíl mezi horolezci a lezci. Abych měl body, musel jsem jezdit do Alp přelézat těžké cesty. Pak nastal první zlom ve Svazu a udělal se kombinovaný výlet. Jelo se na půl výletu do hor a do Verdonu. Předcházel tomu přelez na Marmoládě. Odtud jsme odstopovali do Arca a měli jsme sraz v Trentu za 14 dní. To nikdo ale nesměl vědět. Skalkaření mě vždy oslovovalo víc... Dostal jsem se i do Himálají, což je pěkná atrakce – poměrně drahá. Nemám k tomu takový vztah. Na horách jsem samozřejmě moc rád. Jezdím freeride na snowboardu.

Ty máš víc takových doplňkových sportů...

Paragliding, divoká voda... Všechno se váže k přírodě a to mě baví – pohyb v přírodě. Je to taková ta náklonost ke sportu, která se s lezením snoubí.

Jsi neskutečná pískovcová fréza. Když vyrazíš na Pantheon, dáš si za den deset cest – obtížnost X průměr! Cesty nejlépe ještě slézat... Na vápně máš přelezeno 8a. Kdy jsi nejspokojenější?

Počet cest denně byl vždy relativní. Ovšem když jsem se začal zabývat tím, že se podívám zas do Ameriky, která mě fascinuje, tak jsem počet cest zvedl. A jelikož jsem v letech, kdy už nemůžu objevovat, tak se rád potácím po oblastech a krajinách, které jsou už objeveny. A počet cest denně je daný tím, že je člověk zdravý a odhodlaný si užívat v přírodě. Nejdříve jsem lezl 6 cest denně a to jsem zvedl na sedm, což je například v Labáku poměrně hodně metrů.

Jeden rok jsi chtěl přelézt určitý počet desítek. Kolik to přesně bylo?

Chtěl jsem si udělat osobní rekord a vylézt 100 desítek za rok. No a vylezl jsem jich nakonec 80. Na té 80. desítce se mi stal takový renonc a ten mi zamezil dokončit číslo 100.

„Doktore, dej mi eutanázi. Na to seru.“

Ve filmu Ostrov Čarodějů si říkal, že odpočinek je důležitý, ale tento roční odpočinek po renoncu na 80. cestě je už dost dlouhý. Jak se daří po tak vážném úrazu?

Na Pantheonu jsem udělal několik chyb a spadl jsem ze skály. To ale neznamená, že jsem na něj zanevřel. Pád ve mně zanechal spousty titanu a šroubů, je jich kolem 60, teď je jich méně, protože mi nějaké vyndali z pánve. Mám díky tomu navíc 320 g v železe. Takže je ve mně něco navíc. Celá cesta zpět se odvíjí od

disciplíny hlavy. Když to chceš dát dohromady, tak to prostě dáš, což v mém případě nebylo průchodný jiným směrem. Musel jsem to dát do kupy, jinak bych se dostal do úzkých.

Takže jsi tomu nedal prostor. Disciplína byla v pohotovosti...

Přesně, nedal jsem tomu prostor. Ve svých 28 letech jsem si řekl, že se nikdy nebudu stresovat a od té doby jsem se ničím nikdy nestresoval. Byl jsem někdy na něco našťvaný a mohl jsem vidět některé věci jinak než ostatní, ale vždy jsem hledal rozumný řešení. Takže jsem se dal dohromady i po úraze, a to jsem byl opravdu rozebrán na prvočísla – kromě hlavy a páteře snad vše zlomené... Pánev, hrudník, žebra, ruce, nohy, chycený obratle a vše špatně zlámané.

Diagnóza byla taková, že časem budu jezdit na invalidním vozíku. Já na to: „Doktore, dej mi eutanázii. Na to seru.“ On na to: „Musel byste žít v jiné zemi.“ Když teda ne eutanázie, tak jsem mu řekl, že do roka lezu. Po šesti měsících jsem lezl. Velkou roli v tom hraje hlava, a když hlava funguje a páteř je v pořádku, tak ty kosti se dají dohromady. Je to o člověku samotném. Když jsem pobýval v rehabilitačních centrech, tak jsem se potkával s lidmi, kteří na tom byli mnohem hůř a házeli flintu do žita. V nemocnicích jsem promítal diáky, dělal jsem veselice ohledně lezení, trénoval jsem dvakrát víc, než mi doporučil fyzioterapeut... Prostě jsem se k tomu stavěl hodně pozitivně. Co nejvíc pozitivně, jak to šlo.

Pro tebe bylo vždycky důležitý lézt a lézt hodně. Pasoval ses výborně také s těžkými cestami. Vím, že se k desítkám vrátíš brzy – jen co ti spraví oko a uvidíš dobře, ale stejně, jak teď vnímáš lezení?

Dalo by se říct, že když opakuju cesty, tak jsem musel změnit jiný pohybový režim vzhledem k mému omezení hybnosti, morální přístup a vůbec celkový pohyb po této Zeměkouli. Jsem hodně pohybově limitovaný a mám bolesti. Je parádní, že můžu alespoň trochu lézt. Kdyby lezce bolelo lezení, tak jak mě, tak by lezla tak tisícina na Zeměkouli – to je tak můj odhad. Že to nejde jako dřív, už neřeším. Dělán to 45 let a rád bych alespoň dal do vínku mladým lezcům nějaké rady, jak předejít takovému zranění. Zároveň bych chtěl poděkovat kamarádům, že mě podpořili nejen slovem, ale i finančně. Jsem střechař a úraz mě přivedl do invalidního důchodu. Na to konto jsem udělal s kamarádem filmeček, prostřednictvím kterého jsem jim chtěl poděkovat.

Sny a přátelství

Můžeš předat vzkaz mladým lezcům hned teď a tady...

No dobře. Všichni si dávejte pozor na to, co chcete zažít při lezení a přemýšlejte o tom. Pokud se vše dostane do rovných kolejí, budete bez jakéhokoliv zranění.

Hraješ na hodně nástrojů. Dobrá rehabilitace, ne?

Hraju na kontrabas, pětistrunné bendžo, harmoniku, kytaru... Samozřejmě po úraze jsem přišel o jemnou motoriku. Tréninkem se to lepší. Je to řehole. Při rehabilitacích mě nabádali k různému cvičení, jako stavění kostiček z lega... Nechtěl jsem to dělat a přesvědčil doktorku, že na trénink jemné motoriku je ideální balení cigaret.

Vínko máš rád, jak si vysvětluješ heslo: „Jak piješ, tak lezeš“? Ptám se na to, protože mě vždy fascinovalo, že se dokážete řádně povесelit, ale ráno už jste nastoupený zčerstva vyrazit do skal.

K tématu jak piješ, tak lezeš, se vyjádřím krátce. Neznamená to, že toho chlastu do sebe můžeš nasypat co nejvíc, ale pokud nejsi vyloženým abstinentem, tak si dej tak, abys ráno mohl následovat svůj program.

Když sedíš na své dače v Dolním Žlebu u ohně a kuješ plány... Kam bys rád ještě vyrazil?

Chtěl bych se podívat do USA a vylézt potřetí na El Capitana. S prací už kámoš asi moc nebudu – pokud mi teda nevezmou invalidní důchod. Potom bych chtěl kroužit po Evropě, kterou moc neznám. Chtěl bych ji poznat jak lezecky, tak konzumací vína.

A na závěr... Jak ti voní lezecký život? Co bys nechtěl, aby se z lezení vytratilo?

Lezecký život mi voní už 45 let a nechtěl bych, aby se z lezení vytratilo přátelství mezi lidmi.

Zpracovali: Simča Ulmonová a Standa Mitáč, eMontana.cz